

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 26/2013-51

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. apríla 2013 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Marianny Mochnáčovej prerokoval prijatú sťažnosť M. R., B., zastúpeného advokátom Mgr. I. C., B., pre namietané porušenie jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 85/2012 a jeho uznesením z 22. augusta 2012 v spojení s postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/2012 a jeho uznesením z 20. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Právo M. R. na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 85/2012 a jeho uznesením z 22. augusta 2012 p o r u š e n  e b o l o .

2. Krajský súd v Bratislave j e p o v i n n  y uhradíť M. R. trovy právneho zastúpenia v sume 269,58 € (slovom dvestošesdesiatdevat eur a patdesiatosem centov) na účet jeho advokáta Mgr. I. C., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Vo zvyšnej časti sťažnosti M. R. n e v y h o v u j e .

O d  o v o d n e n i e :

I.

1. ústavnému súdu Slovenskej republiky (dalej len „ústavný súd“) bola 31. októbra 2012 doručená sťažnosť M. R. (dalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy Slovenskej republiky (dalej len „ústava“) a podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (dalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (dalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos 85/2012 a jeho uznesením z 22. augusta 2012 v spojení s postupom Okresného súdu Bratislava I (dalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 49/2012 a jeho uznesením z 20. augusta 2012.

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je trestne stíhaný pre zločin krađeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 2 písm. a) a ods. 4 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (dalej len „Trestný zákon“), a to v dvoch prípadoch. Sťažovateľ bol po prvykrat vzatý do väzby uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 1004/2008 z 12. novembra 2008, a to z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (dalej len „Trestný poriadok“). Uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tpo 20/2009 zo 16. apríla 2009 bol sťažovateľ prepustený z výkonu väzby. Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tpo 19/2012 z 22. februára 2012 v spojení s uznesením okresného súdu

sp. zn. 0 Tp 51/2012 zo 4. februára 2012 bol sťažovateľ opätovne vzatý do väzby podľa § 71 ods. 2 písm. a) a c) Trestného zákona. Okresnou prokuratúrou Bratislava I bola na sťažovateľa podaná 1. augusta 2012 obžaloba, po podaní ktorej okresný súd na verejnom zasadnutí konanom 20. augusta 2012 uznesením sp. zn. 2 T 48/2012 z 20. augusta 2012 rozhodol v zmysle § 230 ods. 3 Trestného poriadku o ponechaní sťažovateľa vo výkone väzby. Krajský súd uznesením sp. zn. 3 Tos 85/2012 z 22. augusta 2012 rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podanej sťažnosti proti rozhodnutiu prvostupňového súdu o jeho ponechaní vo väzbe. Následne okresný súd vydal opravné uznesenie sp. zn. 2 T 49/2012 zo 14. septembra 2012, ktorým rozhodol o oprave písárskej chyby, keď namiesto správneho údaja v znení predsedu senátu uviedol nesprávny údaj iba/len sudca, a opravné uznesenie bolo v sťažnostnom konaní uznesením krajského súdu sp. zn. 1 Tos/95/2012 z 10. októbra 2012 potvrdené ako vecne správne. V ďalšom postupe okresný súd na verejnom zasadnutí konanom 12. októbra 2012 okrem iného rozhodol uznesením sp. zn. 2 T 49/2012 z 12. októbra 2012 aj o zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 Tos/108/2012 z 12. novembra 2012 rozhodol o zrušení uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 T 49/2012 z 12. októbra 2012 a zároveň prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu. Sťažovateľ sa obrátil na ústavný súd svojou sťažnosťou doručenou súdu 30. októbra 2012.

3. Sťažovateľ v podanej sťažnosti koncentroval sťažnostné námietky do dvoch rovín.

3.1 Porušením základných práv sťažovateľa v jeho neprospech mal byť spôsob rozhodovania okresného súdu o predĺžení lehoty trvania jeho väzby po podaní obžaloby prokurátorom podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku, keď o jej predĺžení nerozhodoval senát, ale samosudca, k čomu sťažovateľ uviedol:

«OS rozhodoval o ponechaní vo väzbe sťažovateľa ako súdny orgán, ktorý v dôsledku svojho nezákonného zloženia nebol kompetentný vykonať jurisdikciu... Či už sudca JUDr. S. D. rozhodoval o ponechaní sťažovateľa vo väzbe dňa 20. 08. 2012... ako predseda senátu, resp. sudca (samosudca) je irelevantné nakoľko po podaní obžaloby mal rozhodovať ako predseda senátu spoločne s prísediacimi. V zmysle ustanovenia § 72 ods. 2 Tr. por. pred rozhodnutím o väzbe musí byť obvinený vypočutý. Šiesta veta uvedeného ustanovenia:

„Predsedu senátu alebo sudcu pre prípravné konanie vypočuje obvineného a potom umožní prísediacim alebo sudcom, prokurátorovi a obhajcovi položiť obvinenému otázky týkajúce sa rozhodovania o väzbe...“.

V zmysle uvedeného je teda rozhodnutie OS (len za účasti predsedu senátu, resp. sudcu bez prísediacich) o ponechaní sťažovateľa vo väzbe zo dňa 20. 08. 2012... nulitné, nakoľko súd rozhodoval v nezákonnom zložení a nebol kompetentný vykonať jurisdikciu.»

3.2 K ďalšiemu porušeniu základných práv sťažovateľa malo dôjsť v dôsledku nesprávneho poučenia o možnosti podať opravný prostriedok, k čomu sťažovateľ uviedol: *„K ďalšiemu pochybeniu OS, ale v prospech sťažovateľa, došlo v poučení o opravnom prostriedku. V zmysle ustanovenia § 83 ods. 2 Tr. por. proti uzneseniu o ponechaní vo väzbe môže obvinený, obhajca podať sťažnosť len ihneď po vyhlásení uznesenia. JUDr. S. D. v poučení chybné uviedol, že proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť v lehote 3 dní od jeho oznámenia, t. j. do 23. 08. 2012. Dňa 27. 08. 2012 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie KS, sp. zn.: 3 Tos 85/2012 zo dňa 22. 08. 2012, ktorým jeho sťažnosť zamietol. Uvedené uznesenie bolo obhajcovi sťažovateľa doručené dňa 19. 09. 2012...“*

Podľa názoru sťažovateľa, ak ho OS nesprávne poučil o sťažnosti, mal OS až po márnom uplynutí lehoty na podanie sťažnosti (po 23. 08. 2012) predložiť spis nadriadenému súdu a až následne mal nadriadený súd (KS) rozhodovať. V takom prípade by OS mohol predložiť sťažovateľove odôvodnenie sťažnosti..., kde namietal aj nezákonné zloženie súdu. Tak isto v lehote na podanie sťažnosti mohol túto sťažovateľ vziať späť. Podľa názoru sťažovateľa takýmto postupom bolo porušené základné právo sťažovateľa...“

4. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľ požiadal ústavný súd, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Základné práva M. R. podľa čl. 5 ods. 1 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy... postupom Okresného súdu... v konaní vedenom pod sp. zn.: 2 T 49/2012 a jeho uznesením z 20. 08. 2012 v spojení s postupom Krajského súdu... v konaní vedenom pod sp. zn.: 3 Tos 85/2012 a jeho uznesením z 22. 08. 2012 porušené boli.“

2. Ústavný súd... zrušuje uznesenie Krajského súdu... sp. zn.: 3 Tos 85/2012 zo dňa 22. 08. 2012 a prikazuje Krajskému súdu... prepustiť M. R. z väzby na slobodu.

3. M. R. priznáva podľa čl. 5 ods. 5 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd primerané odškodnenie vo výške 10.000 €, ktoré sú mu povinní zaplatiť okresný súd... v sume 5.000 € a krajský súd... v sume 5.000 €.

4. Okresný súd... a Krajský súd... sú povinní zaplatiť sťažovateľovi náhradu trov konania...“

5. V rámci predbežného šetrenia veci si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu kompletný spisový materiál týkajúci sa trestnej veci sťažovateľa vedený na tomto súde pod sp. zn. 2 T 49/2012, ako aj písomné vyjadrenie predsedu okresného súdu a krajského súdu k meritu veci.

6. Uznesením č. k. I. ÚS 281/2012-18 z 13. júna 2012 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.

7. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili všetci účastníci konania.

7.1 Predseda krajského súdu v písomných stanoviskách z 19. decembra 2012 a 1. marca 2013 v podstatnom uviedol:

«Predmetná trestná vec napadla na odvolací súd dňa 20. 08. 2012, pričom bolo potrebné vo veci rozhodnúť urýchlene nakoľko zákonná sedem mesačná lehota väzby u obžalovaného... končila 03. 09. 2012.

Po nápade veci na tunajší súd bolo zistené, že okresný súd rozhodujúc dňa 20. 08. 2012 o väzbe... po podaní obžaloby konal pod vedením predsedu senátu JUDr. S. D. a vydal rozhodnutie ktorým... ponechal obžalovaného... vo väzbe aj po podaní obžaloby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 2 písm. a/, c/ Tr. por. Podľa zápisnice okresného súdu... vo veci konal JUDr. S. D. ako predseda senátu, čo je vyznačené v záhlaví zápisnice, pod vydaným rozhodnutím je uvedené, že rozhodoval JUDr. D. ako sudca a úplne na konci zápisnice je znovu podpísaný JUDr. D. ako predseda senátu.

Zistená nezrovnalosť bola zo strany senátu Krajského súdu v Bratislave ihneď osobne riešená s JUDr. D., ktorý bol požiadaný, aby vysvetlil, v akej pozícii teda rozhodoval, pričom tento potvrdil, že konal ako predseda senátu, a že označenie „sudca“ napísala omylom jeho asistentka. V nadväznosti na toto tvrdenie... vydal opravné uznesenie o tom, že o väzbe... rozhodoval ako predseda senátu. Proti tomuto uzneseniu M. R. podal sťažnosť, ktorú tunajší odvolací súd zamietol ako nedôvodnú dňa 10. 10. 2012 pod sp. zn. 1 Tos/95/2012.

Senát 3To konajúci pod sp. zn. 3 Tos/85/2012 dňa 22. 08. 2012 mal za to, že rozhodnutie predsedu senátu o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby je v súlade s ustanovením § 238 ods. 1, 3 Tr. por. Bolo rozhodnuté tak, že sťažnosť obžalovaného... bola zamietnutá podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por.

... v súčasnosti obvinený... nie je v predmetnej trestnej veci stíhaný väzobne a teda aj prípadné... namietané porušenie práv postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Tos/85/2012 a jeho uznesením zo dňa 22. 08. 2012, v spojení s postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T/49/2012 a jeho uznesením zo dňa 20. 08. 2012, bolo v rámci Trestným poriadkom priznaného práva obvineného požiadať kedykoľvek o prepustenie na slobodu (§79 ods. 3 Tr. por.) a následného súdneho preskúmania všetkých formálnych a materiálnych podmienok zákonnosti väzby, konvalidované... rozhodnutím krajského súdu v Bratislave, ktorým bol obvinený... prepustený na slobodu.»

7.2 Predsedníčka okresného súdu v písomných stanoviskách z 19. decembra 2012 a 25. februára 2013 v podstatnom uviedla:

„Predseda senátu pri rozhodovaní o ponechaní vo väzbe vychádzal z názoru, že prvé rozhodnutie o väzbe po podaní obžaloby je možné urobiť pri rešpektovaní práv obvineného aj prostredníctvom predsedu senátu v zmysle § 238 ods. 3 Tr. poriadku. Predseda senátu bol poučený v zmysle platných predpisov a rozvrhu práce, preto nesúhlasím s argumentom sťažovateľa, že o jeho ponechaní vo väzbe rozhodol nekompetentný orgán. Zákonodarca v danom prípade, ako to vyplýva z dôvodovej správy k zákonu č. 5/2009 Z. z., pripúšťa možnosť takéhoto postupu práve v súvislosti s možnou prekážkou na strane senátu

a potrebou umožnenia rozhodnutia súdu o ponechaní vo väzbe najmä ak ide o postup podľa § 76 ods. 3 Tr. poriadku.

... som toho názoru, že uvedený postup rozhodovania o väzbe, ktorého účelom je zabezpečiť ďalšie trvanie väzby po podaní obžaloby súdnym rozhodnutím v príslušnej zákonnej lehote, je pri aplikácii teleologického výkladu príslušných ustanovení trestného poriadku v súlade so zákonom. Postup predsedu senátu bol preskúmaný nadriadeným súdom na základe riadne podanej sťažnosti a Krajský súd v Bratislave opätovne vyjadril súlad postupu predsedu senátu so zákonom aj v odôvodnení uznesenia zo dňa 10. 10. 2012, sp. zn. 1 Tos 95/2012, ktorým rozhodoval o sťažnosti proti opravnému uzneseniu týkajúceho sa uznesenia Okresného súdu zo dňa 20. 8. 2012.

Pri rozhodovaní o väzbe dňa 20. 8. 2012 však došlo k porušeniu procesných ustanovení pri nesprávnom poučení sťažovateľa o možnosti podania riadneho opravného prostriedku, ktorý však nemal za následok odopretie alebo porušenie práv sťažovateľa.

Aj pri akceptácii argumentov sťažovateľa mám za to že, s poukázaním na nález Ústavného súdu... sp. zn. I. ÚS 2/05, toto pochybenie nemalo za následok porušenie sťažovateľových práv tak, ako to uvádza vo svojej sťažnosti.“

7.3 Právny zástupca sťažovateľa k vyjadreniu okresného súdu v podstate zopakoval v sťažnosti už uvedené, pričom zdôraznil, že „... nemožno súhlasiť... s... argumentom okresného súdu... že zákonodarca v danom prípade... pripúšťa možnosť rozhodovať v danom prípade o väzbe iba prostredníctvom predsedu senátu. Sťažovateľ uvádza, že dôvodová správa sama o sebe netvorí prameň práva a znenie ustanovenia § 238 ods. 3 Tr. por. výslovne v zmysle § 2 ods. 16 Tr. por. neupravuje kompetenciu predsedu senátu, ale naopak výslovne uvádza súd, teda v sťažovateľovom prípade senát.“. K písomnému vyjadreniu krajského súdu v tom smere, že „... podanie sťažovateľa je pre súčasnú neexistenciu porušenia sťažovateľových práv zjavne neopodstatnené...“, sťažovateľ v podstatnom oponoval, keď zdôraznil, že „... v čase doručenia jeho sťažnosti Ústavnému súdu... dňa 31. 10. 2012 bol vo väzbe a taktiež, že uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 12. 11. 2012, sp. zn.: 2 Tos/108/2012, ktorým bol prepustený z väzby na slobodu sa nekonvalidovalo porušenie jeho základných práv, ktoré namieta vo svojej ústavnej sťažnosti“.

8. Ústavný súd konštatuje, že o skutočnosti prepustenia sťažovateľa z výkonu väzby bol písomne upovedomený listom sťažovateľa z 29. novembra 2012 doručeným ústavnému súdu 5. decembra 2012.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci v súvislosti s namietaným porušením označených práv.

II.

10. Ústavný súd je podľa čl. 124 ústavy nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

11. Z ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústava rozdeľuje ústavnú ochranu základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom systém tejto ochrany je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany týmto právam a slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov (čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv

a slobôd [(čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy), (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03)]. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Do obsahu právomoci ústavného súdu nepatrí preskúmať postup, ako aj správnosť skutkových a právnych záverov všeobecných súdov, ktorý viedol k záveru o existencii zákonného dôvodu na vzatie do väzby. Tento postup skúma opravný súd v riadnom inštančnom postupe, ktorý je funkčne usporiadaný na preskúmanie obsahu trestného spisu, súvisiacich listín, podaní obvineného a prípadne aj ďalších dôkazov osvedčujúcich použitie takéhoto zabezpečovacieho prostriedku, akým je väzba v trestnom konaní (II. ÚS 76/02).

12. Takto chápaná a rozhodovacou činnosťou aj podporená právomoc ústavného súdu mu umožňuje preskúmať aj rozhodnutia všeobecných súdov, a to z hľadiska, či vzhľadom na nosné dôvody (*ratio decidendi*) uvedené v sťažnosti sú alebo nie sú v súlade s označenými článkami ústavy a dohovoru.

13. Východiskom úvah a postupu ústavného súdu v posudzovanej veci v konaní o ústavnej sťažnosti prijatej uznesením ústavného súdu č. k. I. ÚS 281/2012-18 z 13. júna 2012 na ďalšie konanie bola sťažovateľom nastolená kľúčová otázka týkajúca sa postupu tak okresného súdu, ako aj krajského súdu, ktoré rozhodli, vychádzajúc z § 238 ods. 3 Trestného poriadku s prihliadnutím na § 76 ods. 3 a 5 Trestného poriadku, o ponechaní sťažovateľa vo väzbe podľa § 71 ods. 2 písm. a) a c) Trestného poriadku, a to v čase po podaní obžaloby za situácie, keď okresný súd v senátnej trestnej veci na verejnom zasadnutí konanom 20. augusta 2012 rozhodol o tejto skutočnosti nie v riadne zloženom trojčlennom senáte, ale samotným predsedom senátu (vychádzajúc zo znenia opravného uznesenia okresného súdu sp. zn. 2 T 49/2012 zo 14. septembra 2012, pozn.).

14. Sťažovateľ k nosným dôvodom sťažnosti stabilne vo všetkých podaniach (či už pred všeobecnými súdmi, ako aj v samotnej sťažnosti) poukazoval na to, že o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby mal v intenciách platnej právnej úpravy podľa § 2 ods. 16, § 238 ods. 3 a § 349 ods. 1... Trestného poriadku vrátane dikcie ústavy podľa čl. 142 ods. 2 ústavy rozhodnúť senát, a nie samotný predseda senátu/samosudca. Vo svojej sťažnosti z 21. augusta 2012 sťažovateľ napr. uvádza, že „... na verejnom zasadnutí nemohol predseda senátu rozhodovať sám o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby. Toto konanie mal vykonať senát za prítomnosti všetkých členov senátu – prísediacich. Základnou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 ods. 16 Tr. por. je zásada senátneho rozhodovania súdov. Táto zásada vychádza z dikcie článku 142 ods. 2 ústavy SR. Porušením týchto ustanovení Tr. por. a ústavy SR je moja väzba nezákonná a protiústavná.“. V sťažnosti zo 14. októbra 2012 sťažovateľ *inter alia* uvádza, že „... napriek tomu, že za prejedávaný tr. čin stanovuje trestný zákon hornú hranicu tr. sadzby nad 8 (osem) rokov... súd rozhodoval bez prítomnosti všetkých členov senátu (prísediacich sudcov) hoci takýto postup zákon – Trestný Poriadok – nedovoľuje, ale prikazuje podľa § 237 ods. 3 Tr. por. s poukazom na § 2 ods. 16 Tr. por. súdu rozhodovať v senáte. Keďže, sudca... rozhodol o mojom ponechaní vo väzbe sám (bez prítomnosti členov senátu) porušil podľa môjho právneho názoru ústavu SR a zákon, ako aj listinu základných práv a slobôd a v neposlednom rade aj medzinárodné dohovory...“.

15. V podobných súvislostiach ústavný súd už uviedol (I. ÚS 331/09), že „[z] pohľadu ústavnoprávneho treba určiť povahu prípadov, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd. V konaní o ústavnej sťažnosti možno za také považovať prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojoľnej aplikácie jednoduchého práva.“. Inými slovami, v prípadoch posudzovania individuálnych sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nie je úlohou ústavného súdu preskúmavať príslušné právne predpisy a prax *in abstracto*, ale obmedziť sa, nakoľko je to len možné, na posúdenie konkrétneho prípadu na účely zistenia, či spôsob, akým boli uvedené predpisy aplikované

alebo sa dotkli sťažovateľa, viedol k porušeniu ústavy a príslušných medzinárodných zmlúv.

16. Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

17. Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje. Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu. Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom. Podľa čl. 5 ods. 1 písm. b)... zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto... aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom.

18. Dohovor v čl. 5 a ústava v čl. 17 sa svojím obsahom týkajú osobnej slobody jednotlivca. Rozdielom v znení týchto článkov je použitá terminológia, keď čl. 5 dohovoru výslovne priznáva právo či nárok súvisiaci s osobnou slobodou, zatiaľ čo čl. 17 ústavy takéto termíny nepoužíva, ale ustanovuje jasné limity pre štát v prípade zásahov do osobnej slobody jednotlivca.

19. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, I. ÚS 100/04). Z čl. 17 ods. 2 ústavy vyplýva neodmysliteľná súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale aj počas ďalšieho

trvania väzby. Základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vo svojom znení odkazuje na zákon, a preto pri posudzovaní otázky jeho rešpektovania alebo porušenia musí brať ústavný súd do úvahy zákonnú úpravu a jej aplikáciu príslušným orgánom, pričom v prípade zistenia závažného porušenia zákonnosti ide aj o porušenie ústavnosti (III. ÚS 48/00). Rovnako aj z čl. 17 ods. 5 ústavy vyplýva, že do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom. Príslušná zákonná úprava obsiahnutá predovšetkým v Trestnom poriadku je tak integrálnou súčasťou ústavného rámca zaručenej osobnej slobody (II. ÚS 55/98).

20. V zmysle uvedených ústavných záruk osobnej slobody musí byť preto väzba chápaná ako výnimočný prostriedok zaistenia obvineného pre účely trestného konania v prípade zistenia skutočností ustanovených zákonom, ktoré odôvodňujú nevyhnutnosť jeho použitia v záujme včasného a náležitého objasnenia trestných činov a spravodlivého postihu ich páchatel'ov. Výnimočnosti tohto prostriedku musí zodpovedať aj jeho čas použitia tak, aby väzba nepresiahla v konkrétnom prípade s ohľadom na jeho okolnosti nevyhnutnú dobu. Trvanie väzby možno totiž v konkrétnom prípade ospravedlniť, len ak existujú jasné náznaky skutočného verejného záujmu, ktoré napriek prezumpcii neviny prevažujú nad právom obvineného na osobnú slobodu. Trvanie väzby nad lehotu, ktorá je zákonom ustanovená ako maximálna, už podľa ústavy nemožno v žiadnom prípade ospravedlniť.

21. Podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku ak bol obvinený prepustený z väzby, môže byť v tej istej veci vzatý do väzby, ak

... [písm. a)]... je na úteku... nezdržiava sa na adrese, ktorú uviedol orgánom činným v trestnom konaní alebo súdu, nepreberá zásielky... [písm. c)]... pokračuje v trestnej činnosti...

22. Prípustnosť dĺžky trvania väzobného stíhania je upravená v § 76 a nasl. Trestného poriadku. Podľa § 76 ods. 1 Trestného poriadku väzba v rámci základnej alebo predĺženej lehoty väzby v prípravnom konaní a väzba v konaní pred súdom môže trvať len nevyhnutný čas. Podľa § 76 ods. 6 Trestného poriadku celková lehota väzby v prípravnom konaní spolu s väzbou v konaní pred súdom nesmie presiahnuť a) dvanásť mesiacov, ak je vedené trestné

stíhanie pre prečin, b) tridsaťšesť mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre zločin, c) štyridsaťosem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre obzvlášť závažný zločin. Podľa § 76 ods. 7 Trestného poriadku z lehoty uvedenej v odseku 6 pripadá na prípravné konanie najviac a) sedem mesiacov, ak je vedené trestné stíhanie pre prečin, b) devätnásť mesiacov..., c) dvadsaťpäť mesiacov... . Podľa § 78 Trestného poriadku pre trvanie väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 2 sa použije § 76 ods. 1 až 5 a ods. 8 až 10. Doba trvania väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 2 spolu s už vykonanou väzbou podľa § 71 ods. 1 môže v prípravnom konaní presiahnuť lehoty uvedené v § 76 ods. 7 len v rozsahu novej základnej sedemmesačnej lehoty väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 2, celková doba trvania väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 2 spolu s už vykonanou väzbou podľa § 71 ods. 1 nesmie presiahnuť lehoty uvedené v § 76 ods. 6, okrem predĺženia podľa § 76a. Podľa § 79 ods. 1 Trestného poriadku ak pominie dôvod väzby, dôvod na jej ďalšie trvanie alebo uplynie lehota uvedená v § 76 ods. 6 alebo 7 alebo § 78, musí byť obvinený ihneď prepustený na slobodu.

23. V zmysle ustanovenia § 238 ods. 3 Trestného poriadku ak je obvinený vo väzbe, rozhodne súd o väzbe prednostne a urýchlene, a ak to okolnosti prípadu umožňujú, tak súčasne s rozhodnutím podľa § 239 ods. 1, § 241, § 244 alebo § 331 ods. 1, najneskôr však tak, aby postupom podľa § 76 odseku 3 alebo odseku 4 došlo k právoplatnému rozhodnutiu o väzbe do uplynutia lehoty, ktorá by bola základnou alebo predĺženou lehotou väzby v prípravnom konaní. Podľa § 349 ods. 1 Trestného poriadku samosudca vykonáva konanie o prečinoch a zločinoch, na ktoré zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje osem rokov.

24. Podľa § 212 ods. 4 písm. a) Trestného zákona odňatím slobody na tri až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 a spôsobí ním značnú škodu.

25. Ústavný príkaz konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, vyjadrený v čl. 2 ods. 2 ústavy zaväzuje všetky orgány verejnej moci vrátane všeobecných súdov. Tento ústavný príkaz zaväzuje orgány verejnej

moci pri ich akejkolvek činnosti a zvlášť vtedy, ak výkonom svojich kompetencií poskytujú ochranu základným právam a slobodám fyzických osôb a právnických osôb rešpektujúc pritom princípy právneho štátu (čl. 1 prvá veta ústavy).

26. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 63/06) každý má právo na to, aby sa v jeho veci v konaní pred všeobecnými súdmi rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci.

27. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s princípom spravodlivosti alebo ho urobí v inom než v zákonom ustanovenom a právnom myslení či konsenzuálne akceptovanom význame alebo bez bližších nerozpoznateľných kritérií. Označené porušenie niektorej z noriem jednoduchého práva v dôsledku svojvôle alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti, mohlo byť spôsobilé zasiahnuť do označených základných práv sťažovateľa.

28. Krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 3 Tos/85/2012 z 22. augusta 2012 okrem iného konštatoval, že „*Po preskúmaní veci sa odvolací súd stotožnil s názorom okresného súdu o existencii dôvodov väzby v zmysle § 71 ods. 2 písm. a/, c/ Tr. por., keďže skutočne ide o opätovné vzatie obvineného do väzby v tej iste veci. Vzhľadom na vedenie trestného konania a podanie obžaloby pre zločin krádeže, na ktorý zákon viaže trestnú sadzbu odňatia slobody od troch do 10 rokov, môže väzba obvineného trvať 36 mesiacov, a to v zmysle § 76 ods. 6 písm. b/ Tr. por. Ak sa obvinenému... započíta trvanie väzby od 12. 11. 2008 do 16. 04. 2009 a od 03. 02. 2012 doposiaľ, znamená to, že neuplynula ešte zákonom dovolená lehota trvania väzby.*“

29. Krajský súd vo svojom uznesení sp. zn. 1 Tos/95/2012 z 10. októbra 2012 ďalej konštatoval, že *„Proti... uzneseniu podal sťažnosť obžalovaný M. R. Svoju sťažnosť odôvodnil samostatným podaním zo dňa 19. 09. 2012 na č. l. 995 - 1005. V tejto veľmi podrobne rozoberal procesný stav veci, najmä zákonnosť a dôvodnosť jeho väzobného stíhania, V nosnom argumentoval že o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby rozhodoval uznesením podľa § 72 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. por. s poukazom na § 238 ods. 3 Tr. por. sudca, resp. samosudca o nie predseda senátu, ktorý navyše rozhodoval sám, bez účasti členov senátu, resp. prísediacich a toto nemožno zhojiť vykonaním opravného uznesenia. Svoju sťažnosť uzatvoril tým, že žiada, aby bolo napadnuté uznesenie zrušené a aby bol ihneď prepustený z väzby na slobodu.*

Sťažnostný súd po postupe nariadenom citovaným ustanovením z predloženého spisového materiálu zistil že dôvodom pre napadnutý postup predsedu senátu bol ten, že dňa 20. 08. 2012, po podaní obžaloby a po výsluchu obžalovaného, rozhodol predseda senátu uznesením podľa § 72 ods. 1 písm. b/, e/ Tr. por. s poukazom na § 238 ods. 3 Tr. por. tak, že ponecháva obžalovaného M. R. vo väzbe z dôvodov uvedených v § 71 ods. 2 písm. a/, písm. c/ Tr. por. s tým, že podpísaným je JUDr. S. D., sudca.

Ustanovenia Trestného poriadku požadujú, aby do skončenia lehoty, ktorá by bola lehotou väzby v prípravnom konaní rozhodol o väzbe procesný súd, t. j. senát /v § 238 ods. 3 sa pre možnú časovú tieseň, týkajúcu sa zabezpečenia účasti prísediacich zavádza rozhodovanie prostredníctvom predsedu senátu, ak ide o prvé rozhodnutie o väzbe v súdnom konaní/, čo v danom prípade splnené bolo a len písárskou chybou, ktorá je zrejmom nesprávnosťou, došlo pri vyhotovení sťažnosťou napadnutého uznesenia k označeniu JUDr. S. D. za sudcu, hoci i z titulnej strany o výsluchu je uvedené, že tento konal z pozície predsedu senátu.“.

30. Naproti tomu ten istý krajský súd vo svojom ostatnom uznesení sp. zn. 2 Tos/108/2012 z 12. novembra 2012, ktorým prepustil sťažovateľa z väzby na slobodu, v podstatnom uviedol:

„Krajský súd po dôslednom zhodnotení všetkých okolností prípadu, riadiac sa dotknutými ustanoveniami Trestného poriadku, dospel k záveru, že okresný súd postupoval v rozpore so zákonom, a to v prípade rozhodovania podľa § 238 ods. 3 Tr. poriadku, pričom

toto rozhodnutie malo zásadný vplyv na posudzovanie zákonnosti ďalšieho trvania väzby u obžalovaného...

K závažnému procesnému pochybeniu však došlo zo strany okresného súdu v tom, že po podaní obžaloby v senátnej veci rozhodoval podľa § 238 ods. 3 Tr. poriadku sám predseda senátu. Z dikcie ustanovenia § 238 ods. 3 Tr. poriadku pritom jasne vyplýva, že rozhodnutie o väzbe prijíma súd - to znamená vo veciach, v ktorých je horná hranice trestnej sadzby maximálne osem rokov samosudca a v ostatných veciach senát.

Takýto výklad ako jediný možný a zákonný sa opiera aj o všeobecnú zásadu upravenú v ustanovení § 2 ods. 16 Tr. poriadku, ktorá určuje, že v trestnom konaní pred súdom rozhoduje senát, samosudca alebo sudca pre prípravné konanie. Predseda senátu, samosudca alebo sudca pre prípravné konanie rozhodujú sami, ak to zákon výslovne ustanovuje.

Rozhodovanie o ďalšom trvaní väzby však nie je prípadom, ktorý by zákon výslovne zveril do rozhodovacej právomoci samotného predsedu senátu alebo samosudcu. O ďalšom trvaní väzby bol v posudzovanom prípade, v súlade so zákonom povinný rozhodnúť senát okresného súdu a nie sudca alebo predseda senátu. Táto požiadavka, na ktorej je nutné bezvýhradne trvať, splnená nebola a závažne procesné pochybenie okresného súdu nebolo napravené.

Skúmajúc konanie okresného súdu, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia zo dňa 12. 10. 2012, je nutné prijať záver, že väzba obžalovaného M. R., ktorá nasledovala po uplynutí pôvodnej základnej sedemmesačnej lehoty (t. j. po 03. 09. 2012) nebola prekrytá zákonným rozhodnutím, ktoré vychádza z ustanovenia § 238 ods. 3 Tr. poriadku a preto ju nemožno označiť za zákonnú.

V nadväznosti na uvedené je potom potrebné konštatovať aj nezákonnosť rozhodnutia, ktorým bola zamietnutá žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby a neprijatý písomný sľub obžalovaného a stotožniť sa so sťažnostnými námietkami obžalovaného.

Uvedeným postupom došlo k zásadnému porušeniu zákona a práv obžalovaného, ktoré bolo možné napraviť jedine postupom podľa § 79 ods. 1 Tr. poriadku tak, že obžalovaný bol krajským súdom ihneď prepustený z väzby na slobodu.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody rozhodol krajský súd postupom podľa § 194 ods. 1 písm. a/ Tr. poriadku tak, že zrušil prvostupňové uznesenie v celom rozsahu a obžalovaného M. R. ihneď prepustil z väzby na slobodu.“

31. Ústavný súd vo svojej judikatúre stabilne zakotvil, že každé pozbavenie slobody musí byť „zákonné“, t. j. musí byť vykonané „v súlade s konaním ustanoveným zákonom“, a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený slobody, musí byť zlučiteľné s účelom čl. 17, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli (I. ÚS 165/02, II. ÚS 55/98, I. ÚS 177/03, III. ÚS 7/00, I. ÚS 115/07, I. ÚS 187/07). Každé porušenie zákona v prípade rozhodovania o väzbe potenciálne zakladá aj porušenie čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ako aj čl. 5 ods. 1 dohovoru.

32. Podľa judikatúry ústavného súdu v zmysle čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, resp. 5 ods. 1 dohovoru nemôže byť titulom pre držanie vo väzbe znamenajúce obmedzenie osobnej slobody len skutočnosť, že bola podaná obžaloba. Samotná skutočnosť, že vec bola postúpená súdu, nie je postačujúca na splnenie kritéria zákonnosti väzby v zmysle čl. 5 ods. 1 dohovoru a nemôže bez príslušného rozhodnutia odôvodniť ďalšie trvanie väzby (Statis c. Litva z 21. 3. 2002, § 59 – 61).

33. Ústavný súd predovšetkým predostiera, že sťažovateľ je/bol trestne stíhaný pre zločin krádeže v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 212 ods. 2 písm. a), ods. 4 písm. a) Trestného zákona. V sťažovateľovom prípade ide teda vzhľadom na výšku trestu odňatia slobody, ktorý mu hrozí v rozmedzí od troch až desať rokov trestu odňatia slobody, bez pochybností o zločin. Z už citovaných zákonných ustanovení Trestného poriadku (§ 238 ods. 3 v spojení s § 349 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom k § 2 ods. 16 Trestného poriadku) explicitne vyplýva, že po podaní obžaloby je kritériom vymedzujúcim príslušnosť senátu alebo samosudcu (nie právomoc predsedu senátu, pozn.) na konanie o zločinoch výlučne výška trestnej sadzby v jej zákonne zadefinovanom rozsahu „do osem rokov“ a „nad osem rokov“ trestu odňatia slobody. Inak povedané, ak je na konanie v merite veci príslušný senát, je príslušný aj na rozhodnutie o ďalšom trvaní väzby po podaní obžaloby podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku len senát, a nie samotný predseda senátu (ako to

bolo v posudzovanom prípade, pozn.). Ústavný súd sa preto stotožnil s nosnými dôvodmi sťažovateľa [„Či už sudca... rozhodoval o ponechaní sťažovateľa vo väzbe dňa 20. 08. 2012... ako predseda senátu, resp. sudca (samosudca) je irelevantné nakoľko po podaní obžaloby mal rozhodovať ako predseda senátu spoločne s prísediacimi.“ (pozri bod 3.1)], ale rovnako s právnym názorom krajského súdu vysloveným v ostatnom jeho „väzobnom“ rozhodnutí vo veci sťažovateľa (pozri bod 30), ktorý treba považovať „*de lege lata*“ a v okolnostiach danej veci za ústavne konformný.

34. Ústavnému súdu neostáva iné, ako konštatovať, že väzba sťažovateľa v čase od 3. septembra 2012 do jeho prepustenia z väzby na slobodu nebola prekrytá zákonným rozhodnutím všeobecného súdu, čo zároveň predstavuje neprípustný zásah do jeho v petite označených práv. Ak preto – či už okresný súd alebo o sťažnosti rozhodujúci krajský súd – mali akékoľvek pochybnosti smerujúce k právomoci senátu alebo samosudcu, mali sa tieto odstrániť v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou ústavného súdu takým výkladom príslušných zákonných ustanovení Trestného poriadku, ktorý zabezpečí plnohodnotnú, resp. plnohodnotnejšiu realizáciu ústavou garantovaných práv fyzických osôb alebo právnických osôb. Inak povedané, všetky orgány verejnej moci sú povinné v pochybnostiach vykladať právne normy v prospech realizácie ústavou (a tiež medzinárodnými zmluvami) garantovaných základných práv a slobôd“ (II. ÚS 148/06, IV. ÚS 186/07). Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku v bode 1 tohto nálezu.

35. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Zistenie ústavného súdu o tom, že ochrany označených práv alebo slobôd sa sťažovateľ môže/mohol domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, vedie ústavný súd k záveru o nedostatku svojej právomoci na rozhodovanie, pretože jeho právomoci predchádza právomoc iného orgánu verejnej moci, v danom prípade iného orgánu súdnej moci (m. m. I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05).

36. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 2 T 49/2012 z 20. augusta 2012, ako aj proti opravnému uzneseniu tohto súdu sp. zn. 2 T 49/2012 zo 14. septembra 2012 sťažovateľ využil ako účinný prostriedok nápravy sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorých rozhodol krajský súd uzneseniami sp. zn. 3 Tos 85/2012 z 22. augusta 2012 a sp. zn. 1 Tos 95/2012 z 10. októbra 2012. Z dôvodov uvedených v bode 35 preto ústavný súd nevyhovel tej časti sťažnosti, v ktorej sťažovateľ napádal postup a rozhodovaciu činnosť okresného súdu. Ústavný súd sa pritom navyše riadil aj princípom vlastného sebaobedzenia a zdržanlivosti pri poskytovanej ochrane ústavnosti, keďže vyslovenie porušenia sťažovateľových práv sa javí byť dostatočným vo vzťahu ku krajskému súdu, ktorý je súdom s plnou jurisdikciou. Rovnaký princíp ovládol ústavný súd aj v súvislosti s ďalšími výhradami sťažovateľa (bod 3.2), ktorých ústavné posúdenie (vzhľadom na úspech sťažovateľa) už nebolo zapotreby. Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku v bode 3 tohto nálezu.

37. V súvislosti s uvedeným v bode 36 ústavný súd dodáva, že Európsky súd pre ľudské práva judikoval (*Le Compte Van Leuven a De Meyre c. Holandsko* z 23. 6. 1981, *Feldbrugge c. Holandsko* z 29. 5. 1986, *Adolf c. Rakúsko* z 26. 3. 1982), že nedostatok pri uplatňovaní niektorých zo záruk spravodlivého súdneho konania, napr. na prvostupňovom súde, môže byť korigovaný konaním na druhostupňovom súde.

III.

38. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak to je možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

39. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. Podľa § 56 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie. Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil uznesenie krajského súdu sp. zn. 3 Tos/85/2012 z 22. augusta 2012 a zároveň prikázal krajskému súdu prepustiť ho z väzby na slobodu. Ústavný súd v súvislosti s týmto návrhom sťažovateľa dospel k záveru, že pre dosiahnutie nápravy vo veci nie je nevyhnutné, aby využil aj svoju právomoc podľa čl. 127 ods. 2 ústavy, a preto nevyhovel jeho návrhu na zrušenie predmetného rozhodnutia a nariadenie jeho prepustenia z väzby, a to vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ bol následným uznesením krajského súdu sp. zn. 2 Tos/108/2012 z 12. novembra 2012 prepustený z väzby na slobodu. Preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku.

40. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Sťažovateľ v zmysle citovanej zákonnej požiadavky (§ 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde) musí odôvodniť, z akých dôvodov požaduje toto zadosťučinenie. Sťažovateľ síce uplatnil nárok na primerané finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €, ale výslovne neuviedol, z akých dôvodov ho žiada. Ústavný súd preto zadosťučinenie nepriznal. Preto v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku.

41. Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním advokátom v konaní pred ústavným súdom. Sťažovateľ si uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia v sume „... 269,58 Eur...“, a to za dva úkony právnej služby (príprava a prevzatie zastupovanie a podanie sťažnosti ústavnému súdu). Ústavný súd v súlade s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z.

o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov preto priznal sťažovateľovi náhradu požadovaných trov konania; sťažovateľom požadovaná výška ich náhrady neprevýšila ich celkovú výšku, preto ústavný súd rozhodol podľa jeho žiadosti tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku.

42. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou rozhodnutia uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2013